

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi na decyzję Komisji z dnia 21 sierpnia 2019 r. o wymierzeniu kary dyscyplinarnej rozwiązania umowy zatrudnienia bez wypowiedzenia, skarżący podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia zasady dobrej administracji i obowiązku uzasadnienia. Skarżący podnosi w szczególności w tym względzie, że nie został sprawiedliwie potraktowany przez Komisję, która nie dochowała ciężących na niej obowiązków staranności i dbałości. Jego zdaniem Komisja powinna była zasięgnąć informacji o wynikach postępowania karnego, które zostało umorzone, oraz przekazać je komisji dyscyplinarnej, by ta wzięła je pod uwagę.
2. Zarzut drugi, dotyczący nieprawidłowości czynności przygotowawczych dotyczących zaskarżonej decyzji i oczywistych błędów w ocenie, których dopuściła się Komisja. Skarżący uważa w szczególności, że nieprawidłowość dwóch czynności przygotowawczych dotyczących zaskarżonej decyzji powoduje, że ona sama jest nieprawidłowa.
3. Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia art. 10 załącznika X do regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej, ze względu na to, że, po pierwsze, nie zostały zbadane wszystkie okoliczności zawarte w aktach sprawy skarżącego, a po drugie, kryteria przyjęte w celu ustalenia rodzaju kary były wynikiem błędnej oceny lub nieproporcjonalnego wyważenia.

Skarga wniesiona w dniu 20 lutego 2020 r. – Sciesent / Komisja

(Sprawa T-122/20)

(2020/C 129/28)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Sciesent LLC (Beverly, Massachusetts, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: K. Van Maldegem i P. Sellar, adwokaci, i V. McElwee, Solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2019/1960 z dnia 26 listopada 2019 r. w sprawie niezatwierdzenia zeolitu srebrowego jako istniejącej substancji czynnej do stosowania w produktach biobójczych grup produktowych 2 i 7 (¹).
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia normy prawnej odnoszącej się do stosowania traktatów i art. 4 i 19 rozporządzenia (UE) nr 528/2012 (²).
 - Opierając się na opiniach Komitetu ds. Produktów Biobójczych (BPC) w sprawie zatwierdzenia zeolitu srebra jako substancji czynnej dla grup produktowych 2 i 7, pozwana doszła do wniosku, że substancja ta nie może być zatwierdzona z tego powodu, iż nie wykazano wystarczającej skuteczności. Zdaniem skarżącej badanie skuteczności zostało jednak błędnie przeprowadzone w odniesieniu do produktu, w którym zeolit srebra jest używany. Skuteczność tej substancji – zeolitu srebra – została wykazana przez skarżącą zgodnie z obowiązującym prawem. Pozwana błędnie zinterpretowała i zastosowała właściwe przepisy w swojej ocenie i wnioskach w przedmiocie skuteczności substancji.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 290 TFEU i art. 4 i 19 rozporządzenia (UE) nr 528/2012

- Powodem niezatwierdzenia zeolitu srebra zgodnie z zaskarżonym aktem jest rzekomo niewystarczająca skuteczność produktu poddanego działaniu, w którym jest on używany. Skarżąca utrzymuje jednak, że jedyne kryteria, które pozwana mogła zgodnie z prawem uwzględnić, są ograniczone do wymienionych w art. 4 i 19 rozporządzenia (UE) nr 528/2012. Kryteria te nie obejmują skuteczności produktu poddanego działaniu, którego ocena odbywa się potem na drugim, kolejnym etapie zatwierdzenia produktu biobójczego na szczeblu państwa członkowskiego. Mając na uwadze fakt, że właśnie ta ocena została przeprowadzona przez pozwaną w celu uzasadnienia niezatwierdzenia zeolitu srebra, który oznacza, że pozwana znacznie przekroczyła uprawnienia przyznane jej w rozporządzeniu (UE) nr 528/2012, pozwana naruszyła art. 290 traktatu i art. 4 i 19 tego rozporządzenia.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia normy prawnej odnoszącej się do stosowania traktatów – zasada niedyskryminacji

- Substancja skarżącej została potraktowana inaczej niż inne substancje używane dla tych samych grup produktowych 2 i 7, przy czym pozwana nie uzasadniła obiektywnie, dlaczego zeolit srebra miałby być traktowany inaczej niż inne substancje, które były przedmiotem tych samych zasad oceny na podstawie rozporządzenia (UE) nr 528/2012 (i dyrektywy 98/8/WE⁽³⁾) dla tych samych grup produktowych.

4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia normy prawnej odnoszącej się do stosowania traktatów – zasada pewności prawa.

- Pozwana wystosowała list otwarty do przewodniczącego BPC, który miał na celu wyjaśnienie, jak w świetle rozporządzenia (UE) nr 528/2012 należy interpretować i stosować przepisy odnoszące się do oceny skuteczności i do produktów poddanych działaniu. Chociaż przepisy były jasne, list ten potwierdził, że wymóg wykazania korzyści wynikającej z produktów poddanych działaniu nie jest objęty zakresem rozporządzenia (UE) nr 528/2012. Skarżąca oparła się na treści tego listu, który potwierdził jasność przepisów, i miała uzasadnione oczekiwania co do zatwierdzenia substancji. W konsekwencji zaskarżony akt naruszył zasady uzasadnionych oczekiwań i pewności prawa.

⁽¹⁾ Dz.U. 2019, L 306, s. 42

⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 582/2012 z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie zatwierdzenia substancji czynnej bifentryna, zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 dotyczącym wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin, oraz zmiany załącznika do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 540/2011 (Dz.U. 2012, L 167, s. 1).

⁽³⁾ Dyrektywa 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. dotycząca wprowadzania do obrotu produktów biobójczych (Dz.U. 1998, L 123, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 27 lutego 2020 r. – Autoridad Portuaria de Bilbao / Komisja

(Sprawa T-126/20)

(2020/C 129/29)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Autoridad Portuaria de Bilbao (Hiszpania) (przedstawiciele: D. Sarmiento Ramírez-Escudero i X. Codina García-Andrade, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- tytułem żądania głównego stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji